

Tunsin yönkostean nurmikon ja käpyjä selkäni alla. Kovana pääni alla oli puun juuristoa. Pöllö huhui jossain. Säpsähdin hereille. Olin metsässä. Kompuroidessani ryteikön läpi katsoin tyhjän koulun kellotaulua, joka oli yksi yöllä. Kotiin saavuttuani hiivin omaan sänkyyni. Hetken makoiltuani silmäni painautuivat kiinni ja nukahdin. Aamu oli kaunis. Linnut visersivät ja verhojen välistä kajasti auringonvaloa. Menin keittiöön hakemaan muropaketin. Istuin meidän vanhalle sohvallemme. Napsin muropaketista muroja. Äiti selosti jotakin paremmista ruokatavoista ja sanoi lähtevänsä töihin. Vein muropaketin hyllyyn. Puin vaatteet päälle ja lähdin hissillä viidenneistä kerroksesta. Matkalla kouluun oli pieni lehtikioski, jonka omisti Paul niminen vanha mies. Yhteen lehdistä oli piirretty susi. Siinä varoitettiin hulluista, jotka liikkuisivat tänään täydenkuun aikana. Mielestäni ei saisi peloitella. Halloweeniinkin on vielä aikaa. Jatkoin matkaa koululle. Siellä seisoj vastassa Evie. Hän on ollut hyvä ystäväni kuusi vuotta. Hänelle on tainnut jäädä kyselytauti päälle. Kerroin Evielle mitä yön aikana oli tapahtunut, eikä kysymykset saneet loppuaan. Koulun päätyttyä menin kotiin. Koti oli tyhjä, sillä äiti tulisi myöhemmin, joten laitoin ruokaa. Kun äiti tuli kotiin, hän oli iloinen, että olin kokannut. Ruokailun jälkeen sanoin lähtäväni lenkille. Olin tullut koululle kuudeksi. Siitä jatkoin koulun lähi metsään. Hetken juostuani tunsin kuinka pensaat ja puut vilistivät silmiäni ohi. Pysähdyin vasta huomattuani tulleeni tyhjälle aukiolle. Katsahdin taivaalle. Täysikuu valaisi pilvettömältä taivaalta. Kohotin kättäni taivaalle. Edessäni oli kypä. Sitten pimeni. Havahduin hereille kylmään tuulenpuuskaan. Istuin maassa ja yllättäen käteni olivatkin normaalit. Viereinen pusikko kahisi ja lehtiä tippui maahan. Otin vierestäni kiven valmiina heittämään. Puskien läpi kaatui ihmishahmo. Hän mätkähti maahan ja ravisteli päätänsä lehdistä. Tiputin kiven maahan. Poika kertoi olevansa Russel. Hän oli kuulemma vakoillut minua ja kertoi minun olevan ihmissusi. En uskonut häntä. Russel hiljeni ja hänelle kasvoi torahampaat. Säikähdin, mutta kiinnostukseni voitti. Russel kertoi myös laumastaan ja toivoi, että tulisin liittyisin samaan laumaan. Kysyin tiesikö hän kuka minut muutti. Hän ei tiennyt. Muistin ajankulun ja sanoin Russelille näkemiin. Lähdin kotia päin. Kun tulin kotiin, äiti kertoi olevansa huolissaan ja ihmetellyt missä olit ollut. Hän kyseli olinpaikkaani, mutta vähin vastauksin menin huoneeseeni. Ennen nukkumaan menoa Russel juolahti mieleeni sekaisineen hiuksineen ja vihreineen silmineen. Evielle kertoisin mitä oli tapahtunut. Ennen kuin nukahdin mietin tapaisinko Russelia enään koskaan. Aamun valjetessa lähdin kouluun ilman aamupalaa. Tullessani koululle kävelin urheilukentälle. Minut huomattuaan Evie aloitti kyselyn. Hän mietti tiesikö äitini ja minkälaisia voimia minulla olisi. Ainakin kuuloni ja juoksukykyäni olivat parantuneet. Kesken tuntia huomasin kentän reunalla pojan ja menin lähemmäksi. Tajutessani sen olevan Russel yritin hätistellä hänet pois, mutta Russel suunnitteli kirjastoon menoa koulun jälkeen. Lupauduin tulemaan. Russel hymyili ja sanoi, että olisimme kuten salapoliisit. Menin muiden pariin, kun tunti loppui. Evie kysyi kenen kanssa olin jutellut ja kerroin juttelevani Russelin kanssa. Evie olisi halunnut nähdä tämän salaperäisen pojan, mutta lupasin hänelle, että näkisi vielä Russelin. Koulupäivän jälkeen Russel oli odottamassa koulun edessä. Pelkäsin, että joku tajuaisi hänen olevan ihmissusi, mutta hän vakuutti olevansa hyvä suustaan ja olleensa ennenkin pois lauman luolta. Kirjasto oli suurempi kuin muistin ja vanha. Ihmissusista oli siltikin vähän tietoa ja Russel yritti kertoa, minkä tiesi. Ulkona silmiini osui mies, joka seisoj kirjaston kulmalla ja minut huomattuaan katosi kulman taakse. Russel muisti hänen laumastaan erään, joka voisi auttaa ja lähdimme lauman luokse. Metsän reunalle päästyämme Russel kehotti minua hyppää selkäänsä ja muuttui sudeksi. Nousin varovasti ja Russel lähti juoksuun. Keskellä metsää Russel pysähtyi ja kapusin pois selästä. Hän muuttui ihmiseksi ja kehotti minua pysymään lähellä. Ajat olivat epävarmat. Lauman alfana toimi Jake, joka oli harmaa ihmissusi. Hän oli kuulemma tyranni,

eikä pitänyt uusista ihmissusista. Reviirin reunalla puuta vasten nojasi etsimämme ihmissusi. Russel meni hänen luokseen, mutta minä epäröin. Täällä ihmissudet näyttivät paikkansa muuttumalla susiksi ja murisemalla. Russel viittooi luokseen. Rohkaistuini ja menin varovasti lähemmäksi. Russel kertoi ystävänsä olevan Luke, joka oli Jaken isovelji. Ihmettelin, miksei hän johtaisi laumaa. Luke murisi Russelille, miksi oli tuonut mukanaan ärsyttävän pikkusuden. Kerroin olevani Amalia ja halusin vain oppia hallitsemaan uutta kykyäni ja tietää kuka minut muutti. Ohitsemme juoksi hiiri. Luke katsoi sitä nälkiintyneesti. Russel juoksi pienen matkan ja sai sen kiinni. Hän ojensi hiiren Lukelle. Luke hymyili näyttäen, joka näytti hivenen kummalliselta. Hän oli muutenkin lukkiutunut persoona. Luke taputti Russelia olkapäähän ja sanoi auttavansa pientä sutta ja hänen ystävänsä. Russel hymyili vastaukseksi. Hetken ajan he näyttivät veljeksiltä. Kävelimme jonkin matkaa pois lauman luolta. Luke taputti erästä puuta ja kasvatti itselleen suuret kynnet. Hän raapaisi puunrunkoa ja sanoi, että olisi minun vuoroni. Keskityin ja kynteni alkoivat kasvamaan. Raapaisin kaarnaa samanlailla. Russel kehotti minua keskittymään enemmän niin pystyisin muuttumaan kokonaan. Luke ei sanonut mitään, vaan alkoi muuttumaan sudeksi Russel perässään. Näkymä oli henkeä salpaava. Kaksi solakan suurta sutta seisoivat edessäni. Luke oli yönmusta ja Russel vaaleanruskea ja puolet pienempi. Lumoava hetki oli ohi, kun Luke muuttui takaisin ihmiseksi. Hän sanoi, että nyt tekisin samoin. Vastasin, etten osannut. Luke kehoitti keskittymään. Mietin mitä olin juuri nähnyt. Huomasin poikien tulleen pitemmiksi. Olin muuttunut sudeksi. Muutuini innoissani takaisin ihmiseksi. Luke hymyili vienosti ja juoksi sutena pois. Russel sanoi tieneensä, että onnistuisin ja juoksi Luken perään. Seuraavan koulupäivän alkaessa Evie sanoi olevansa etsinyt eilisen päivän ihmissusista tietoa. Moni asia oli satua. Koulun loputtua päätin mennä lauman luokse. Etsin Russelia revierille päästyäni. Tunsin käden olkapäälläni ja käännähdin ympäri. Russel seisoivat edessäni ja sanoi, etten saisi tulla tänne yksin. Pyysin anteeksi. Luke viittoili luokseen syrjemmällä. Hän sanoi, että muuttajani oli laumassa. Sanoin nähneeni epäilyttävän miehen eilen kirjastolla ja uskoin, että se oli hän. Luke pyysi kuvailua. Kerroin miehen olevan pitkä, huppupäinen ja pitkähiuksinen. Luke epäili, ettei se ollut hän, sillä hänen veljensä Jake oli purrut tyttöä pari päivää sitten. Nuoli lensi puiden halki osuen viereiseen puuhun. Luke juoksi nuolen suuntaan ja Russel hänen perään. Itse otin juoksuaskelia samaan suuntaan. Huomasin miehen ja kyykistyin pusikkoon. Se oli sama mies, joka oli ollut kirjastolla. Hänen kädessään oli jousipyssy ja raatelu jälki. Hän juoksi pois ja nousin pensaasta. Näin, kuinka Luke muuttui ihmiseksi ja kaatui maahan. Ajattelin jo pahinta, kunnes Luke avasi silmänsä ja nousi seisomaan. Hän muuttui sudeksi ja viittoili päällään selkäänsä. Kapusin selkään. Luke pysähtyi vanhalle junaradalle. Nousin pois selästä. Luke suuntasi tunnelin suulle. Menin perässä. Oli hämärää ja ilmassa tuoksui veri. Tunnelin toisessa päässä näkyi maassa kyyhöttävä hahmo. Russel oli saanut nuolesta lähelle sydäntä. Hän värjötteli kyykyssä nojaten tunnelin seinämää ja yritti hymyillä. Menin Russelin luokse ja sanoin, että hän selviäisi. Russel pyysi Lukea hyvästelemaan hänet. Luke huusi, että tämä oli hänen vikansa. Russel kuiskasi, että näin oli tarkoitus. Luken silmäkulmaan vierähti kyynel, mutta pyyhkäisi sen pois. Russel lisäsi: "Olit minulle kuin veli, Luke. Älä koskaan unohda sitä. Ja Amelia olet ihana ihminen. Pidä huoli, että Lukesta tulee vielä alfa." Sen sanottuaan Russel hengitti viimeiset hengenvedot ja näimme kuinka elämä haihtui hänestä. Luken kyykistyi ja otti Russelin käsivarsillensa. Lupasin, että Russelista pidettäisiin hyvää huolta. Luke nyökkäsi. Parin päivän jälkeen pidettiin hautajaiset. Seisoimme Russelin haudan ympärillä. Papin sanottuaan viimeiset sanansa muut lähtivät viereisen rakennuksen sisätiloihin. Jäin kahdestaan Luken kanssa. Luke kaivoi taskustaan luunpalan. Hän sanoi, että se oli ollut hyvä hiiri, jonka Russel oli antanut.

Hän tiputti sen haudan päälle ja yritti hymyillä. Luke lupaisi Russelin muistoksi tulla alfaksi ja etsiä murhaajan käsiinsä. Minä lupasin liittyä Luken laumaan, kuten Russel oli halunnut. Sen sanottuamme seurasi hiljaisuus. Haudankaivajat tulivat ja peittivät Russelin haudan. Meiltä molemmilta vierähti kyynel. Luke nosti kätensä vilkutukseksi ja lähti. Suukotin kättäni ja painoin suukon hautakiveä vasten. En enää koskaan näkisi pientä herttaista sutta. Turhaan hän ei kuollut. Hänen muistonsa eläisi aina kanssamme. Hei ja kiitos jos jaksoit lukea. Toivottavasti pidit ja et pitänyt novellia liian tavallisena ihmissusi tarinana, mutta laita kommenttia alas jos viitsisit. :)